

Nagovor Vanje Forjanič Rankel ob 8. marcu

Spoštovane članice, spoštovane sodelavke!

Mednarodni praznik žena obeležujemo v spoštovanju do vseh žena tega sveta, kot tradicijo, spomine na evolucijsko pot in spoštovanje do samih sebe.

Naše prednice so o nekaterih pravicah lahko le sanjale, saj družbene in socialne razmere za njihove uresničitve niso bile zrele. Za vsak uspeh je bil potreben trud, jasen cilj, vztrajnost, odrekanje posameznic za skupno dobro ... Volilna pravica za ženske je pri nas končno obveljala leta 1945, pravica do svobodnega odločanja o rojstvu otrok pa je bila zapisana v ustavo leta 1974, pravzaprav niti ne tako zelo daleč nazaj, matere so imele pravico do 105 dni porodniškega dopusta, očetovskega dopusta nismo poznali ... Ja, v zadnjem obdobju 30 - 40 let se je veliko spremenilo v mišljenju nas vseh, družbene norme se spreminjajo. Kaj vse pa se je spremenilo v tem času in prostoru od davnih časov izpred 3,2 mio let, ko je po južni Afriki hodila znamenita Lucy? Najznamenitejši nam znani najdeni fosil hominida v Etiopiji, ki je hodila že po dveh nogah.

Zdi se, da nekateri osebki te evolucijske hoje še do danes niso osvojili. Morda jih pri tem ovira teža pokradenega denarja, »privatizirane« zemlje, nikoli vrnjeni krediti, teža zlorab klientelizma, sprejemanje zakonodaje mimo pravil stroke, zloraba položaja, mobingiranje sodelavcev, da bi prikriili svojo lastno nesposobnost, ... sodbe v imenu ljudstva preko oslinjenega prsta, dolge čakalne vrste v zdravstvu in zdravstveni sistem, v katerem smo izpostavljeni samooklicanemu čistilcu človeških življenj. Če je bil samo eden, ki je jemal najsvetejše - življenja, ja, kje pa je odgovornost vseh ostalih dobro plačanih v hierarhiji?! Davke plačujemo vsi, tudi naše sodelavke tajnice-koordinatorke-administratorke v 15. plačilnem razredu! Ja, in tudi vsa čudenja ljudstva nad nenormalnimi policijskimi zasedami in zasegi osebnih vozil, ki jih nato skladiščijo (dolgo in plačljivo) nekateri izbranci, pri tem pa jim pomagajo sodniki ... Ja, kar čeden krog. Se je čuditi javnemu mnenju, ki vsem tem inštitucijam ne zaupa?! Pa vendar jih plačuje iz svojih izterjanih davkov. Aktualna garnitura FURS-a to nalogo brezkompromisno izvaja - najprej vzame, potem pa se ti, mali človek, pritožuj – saj se boš naveličal, če ne prej, ko ti bo zmanjkalo denarja za koleke. In potem ti bomo zaplenili še hišo. Red mora biti.

Pri nas se mednarodni praznik dneva žena umešča v zaskrbljujoče malodušje dolgo trajajoče gospodarske in politične krize v državi, saj je v Sloveniji po nekaterih podatkih kar 96 % koruptivnosti. Tako stanje ni od nekdaj, to je posledica klientelizma in miselnosti – samo da je naš. V tako stanje so nas pripeljale politične stranke, ki jih celo financiramo iz našega davkoplačevalskega denarja! Saj ni, da bi se zelo jezili nad politiki, jeziti bi se morali na nas same, na naše malodušje, navidezno nemoč ... Smo resnično nemočni ali samo pragmatični, da bo stvari postavil na svoje mesto nekdo drug, ne mi. Ljudje, čas se odšteva, jutri morda ne pride.

Za naše otroke, ki jih je izšolala ta država, ni služb, zato morajo v tujino za kruhom, njihovi profesorji pa si izplačujejo dodatke za stalno pripravljenost ... V številne sanacije bank je bil vložen naš denar prevaranih davkoplačevalcev, bančniki s polnimi žepi se smejejo v pest, dodatno so nam naprtili na naša ramena še slabo banko, kjer stolčke grejejo za ogromne denarne nagrade izbranci političnih lobijev ... Plačujemo fantomsko TEŠ 6, nakradenega premoženja država ni sposobna zapleniti, drugi tir se odmika daleč v prihodnost. Slovenija ni več pravna in socialna država. Ima pa očitno tudi preobilen in opravično nesposoben parlament. Žal, roko na srce, ga sestavljajo tudi nekatere deklarirano manj uspešne kolegice in hudo dobro plačane evro poslanke in poslanci.

Ne moremo mimo dejstva, da družbena razmerja v državi kreirajo in sestavljajo tudi ministrstva in organi v sestavi. V prvi vrsti je to politični vpliv s potrebo po nadzorovanju denarja in moči, ki se odraža tudi hierarhično navzdol. Že dolgo nazaj ni več mogoče govoriti, da politična pripadnost ni

merilo za določene privilegije in položaje. Nič več. Bolj moteče je, da ti privilegiji tudi po odhodu določenega vodstva ostajajo v hiši. Nikoli v zgodovini tega ministrstva se ni toliko premeščalo kadra, selilo, navidezno preoblikovalo, postavljalo in odstavljalo ljudi, nameščalo kader, ki ne ustreza strukturi ministrstva, ki nima potrebnega poznavanja in znanja za naloge, ki so jim bile zaupane. Za koliko denarja je država osnovala Oblak, za katerega nihče ne ve, kdaj in ali sploh bo funkcioniral, nedomišljeno je bil premeščen kader na enoten organ, iz katerega ga po nekritičnih merilih ponujajo kot na tržnici. To je šlamastika najvišjega ranga.

Ni dovolj v koalicijsko pogodbo zapisati cilj, potrebno ga je razumeti in znati materializirati. Način vnovičnega oživljanja Ministrstva za okolje in prostor je šolski primer, kako se stvari ne delajo. Povsem po nepotrebnem smo zgubili leto dni mrtvega teka, ukvarjali smo se z medsebojnim preštevanjem, pomembni dogodki pa so šli medtem mimo.

Korektno je povedati, da je velika večina zaposlenih v ministrstvu strokovno usposobljenih in korektnih sodelavcev, z izjemo nekaterih posameznikov, ki ne dosegajo rezultatov za svoj rang imenovanja in plače, ne pišejo mesečnih poročil o delu, ne registrirajo prihodov in odhodov, ne registrirajo uporabe službenih vozil v privatne in druge namene, kar so slaba sporočila ostalim zaposlenim, kot tudi to, da so novo zaposleni praviloma bistveno bolje plačani.

Bolečemu vzpostavljanju novega ministrstva je sledila še nekakšna reorganizacija področja voda, ustanovljen je nov organ Direkcija RS za vode, ki si jo očitno razlaga vsak po svoje, odvisno od njegove pozicije in pričakovanj finančnih sredstev iz Vodnega sklada, strah prebivalstva pred poplavami zaradi ne čiščenih in ne vzdrževanih vodotokov pa ostaja.

Kot bi rekli naši predniki, smo se na poti iskanja demokracije in boljšega jutri malce izgubili, etika, morala, odgovornost, solidarnost, sočutje so pojmi, ki jih v našem slovarju ni več, kriza vodenja nas še naprej duši na vseh nivojih. Po gospodinjski pragmatičnosti – zavozili smo, drage moje. Zelo zavozili.

Pa vendar, živimo na najlepšem predelu tega planeta, v deželi, ki premore vse najlepše od najlepšega, bogate gozdove (s katerimi ne znamo gospodariti), rodovitno zemljo, obilico vode (tukaj nič o slabih gospodarjih). Naš ponos so vrhunske športnice in športniki, ki ime Slovenije uspešno nosijo v širni svet, torej nismo majhni in šibki, smo le nerazumno zastrašeni in apatični. Ej, zbudimo se! Vsi smo odgovorni za vsa svoja dejanja, tudi za tista, ki bi jih morali narediti, pa jih zaradi morebitnih neprijetnih posledic nismo. Prizadevajmo si za naše notranje zadovoljstvo, za boljši jutri nas vseh, ne zatiskajmo si oči pred tem, kar vidimo, negujmo svojo čustveno inteligenco. Soodgovorni smo tudi, če ne storimo nič. Postavite se v bran šibkejših, tako boste tudi sami postali samozavestnejši in močnejši.

Ob tem moram omeniti še begunce in azilante. Od jeseni trumoma pešačijo v iskanju boljšega kosa kruha in mirnega spanca brez bomb. So obupani in prestrašeni ljudje, nič krivi otroci obolevajo in umirajo, smo storili dovolj zanje? Bi zmogli več?

Naj bo v vašem življenju čim več mirnih in lepih sončnih dni.

Vse dobro ob mednarodnem dnevu žena!

Predsednica Sindikata MOP
Vanja Forjanič - Rankel